

A hit virágai.

— Imák a nők számára. —

XVIII. Reggeli.

Felébredt öntudatom legelső rebegése is legyen neked szentelve oh őriző pásztorom, ki e mai nap reggelére békességben fölvirasztottál. Nekem minden örömem, boldogságom és dicsőkedésem te vagy oh Isten egyedül! Téged látlak, kegyelmedre ösmerek a felkelő nap biborában, az est gyászfátyolában és az esti csillagok reszkető sugaraiban . . . Ugy tetszik nekem, hogy hatalmad, bölcseséged és atyai fényírásod jósága minden, a mit közel s távolban látok és hallok. A nappal és az éjszaka, a pihenés és a munkásság, a csend és az élet zaja: felváltva hirdetik örök törvényeidet.

Minden erő, minden hatalom, minden nagyság — csak gyengeség, gyarlóság és törpeség *a te fenségedhez hasonlítva*. Egészség és betegség, áldás és csapás, fény és árny, esend és vihar, közel és távolság, öröm és fájdalom, boldogság és kín: a te örök léted és végtelen kegyelmed jelci. Minden tünemény, minden változás: mindenható akaratodnak, paranesszavadnak következményei. A változás bármily leverő, de javunkat célzó, *mert te mindeneket javunkra igazgatsz* s a fájdalom sziklájából fakasztod fel számunkra a boldogság üdítő forrásait.

Nyugodtan hajtom minden estve ellankadt tagjaimat az álom karjaira, mert tudom, hogy atyai gondviselésed ringat; és esüggedetlen önérzettel kezdek minden reggel félbehagyott kötelességeim továbbmunkálásához, mert tudom, hogy a te mindenható erőd megdicsőíti magát az én erőtelenségemben.

Ezért vagy te nekem oh egyedül való Isten! minden örömem, boldogságom és dicsőkedésem, mert hitem sugja, hogy te minden sorsban és változásban: *velem vagy és nem hagysz el engemet!* . . .

Miért félek, miért rettegjek hát az élet küzdelmei között?!

Bár gyengeségem *megreszket*, de azért kétségbeesve nem félek

még a viharban sem, mikor az ég villámai czikáznak s a menydörgés rettenetes dőrejével esattog, mikor az orkán zúg s a százados fák hatalmas ágai ide s tova hajlonganak, mint gyöngé nádszálak.

Rettenetes bár, de hitem bátorságot ad még akkor is, mikor a föld óriási robajjal megmozdul lábaim alatt s az ég oszlopai összedüledezni látszanak. Oh mert tudom, hogy *mind ez atyai bölcs akaratodból történik az összes és egyesek javára.*

Miért panaszkodjam hát a megpróbáltatások keserves napjaiban? Hiszen keserőségekkel teszed édesebbé a boldogságot. Atyám! békén türom a betegséget, melylyel bölcseséged meglátogat, mint meggyógyulásom eszközt. Nem kutatom aggódva a jövőndöt, mert az a te atyai *ajándékaidat* rejti és hozza az én számomra. Minden, a mivel bírok: tőled van! Minden, a mit látok: általad van, mert *mindeneket te teremtettél.* Minden, a mi történik velem és körülöttem: akaratodból van. És a mit te akarsz: az a legjobb.

Ne engedd jó Atyám, hogy az én gyarló akaratom a te akaratoddal valaha ellenkezzék! . . . Hajtsd hozzád az én szívemet és lelkemet, e mai napon is, hogy legfőbb törekvésem legyen mindezekben a te akaratodat teljesíteni.

Taníts meg engemet a te törvényeidre! és a te szent lelked fényességét áraszd ki reám bő mértékben, hogy láthassam és járhaszak a te utaidban.

Közelléted égessen le rólam minden földi szennyet, hogy akaratod legyen az én akaratom, hogy lelki örömmel mondhassam: *én és az Atyám egygyek vagyunk.*

XIX. Reggeli

Én édes Istenem! leborulok előtted e megújult reggelnek idején s gyöngé ajkaim erőtelen folászat elrebegem, mielőtt munkára emelném fel kezeimet.

Oh hála néked, örök gondviselő, hogy ismét fölnyitád szememet az öntudatlanság kötelékeiből, hogy láthassam szeretteimet és szép világodat, mely dicső, mint szent kezeidnek minden alkotása.

Bizony mindeneket bölcsen teremtettél! A végtelenséget benépesítetted az égi testek megszámlálhatatlan sergeivel, melyek örök léted mindenhatóságát hirdetik; a földet, melyet *hajlékaid közül* a mi számunkra adtál, fölkesítetted ezer szépséggel, ezer áldással, hogy itt boldog gyermekeid lehessünk s *a munkát, a melyet reánk bízta, elvégezhessük.*

De micsodák oh Uram a nap és csillagok miriárdjai *az öntudatos emberrel összehasonlítva, kit saját képedre és hasonlatosságodra alkottál, dicsőséggel és méltósággal felékesítettél s csak valamennyire teremtettél kisebbekké az angyaloknál?* . . . Bizony az ember kezd remeke, teremtésed koronája e földön!

Vannak-e nálunknál *öntudatosabb* lények *más égi testeken?* Nem tudjuk! De hisszük, hogy vannak, mert hitünk az angyalokról tanít, s a halhatatlan lélek magasabb tökéletesedésre van hivatva . . . De azt tudjuk, hogy e földi életre embergyermekéidet méltatad legnagyobb méltóságra, mert *birodalma alá adtál mindenedet — a levegő madarait, a folyók és tengerek halait s a száraz minden állatait az egész föld kerékiségével együtt* . . . Oh hála neked jó Atyám, hogy engem is arra méltattál, hogy a te szeretett gyermeked lehessenek. Oh hála neked, hogy nem öntudatlan, hanem öntudatos valósággá teremtettél.

Oh mily sok drága kinesesrel ajándékozott meg atyai kegyelmed testem és lelkem tulajdonaiban! Adtál öntudatos lelket, hogy szent kezéd alkotásait, szemeimen, mint egy nyitott ablakon keresztül bámulhassam, szent akaratomat megérthessem s a tökéletesedés végetlen pályáján hozzád hasonló lenni törekedhessem; adtál érző szívet az öröm és fájdalom felfogására, mely a könnyörületességre vezérelhessen, a jót tehessem, a bűnt meggyűlölhessem; felruháztál a hallás érzékével, hogy szeretteim édes beszédét, a zenét, a természet és szent igéd boldogító és oktató szavait hallhassam; és megajándékoztál a beszéd esoda hatalmával, hogy a mit érzek és gondolok, kifejezhessem; felékesítettél munkás kezekkel, hogy ezer felé munkát végezhessek s a szeretet adakozásait gyakorolhassam; adtál tehetséget, hogy egy helyről más helyre mehessek s ez által az inség és nyomor gyermekét felkereshessem; megajándékoztál lelkiösmerettel, mely mint a te szent lelked, jutalmazzon és büntessen s megtanítson, hogy mit tegyek és mit ne tegyek; és mindenek felett felékesítettél *szabad akarat*tal, hogy az erényt és bűnt szabadon választhassam s ez által az erény érdemem s a bűn gyalázatom legyen, mert *minden ember a maga lelkének áll, vagy esik* . . . De ki győzné elbeszélni és méltóan meghálálni atyai ajándékaid sokaságát? *Bizony az égiglen van a te irgalmasságod!*

Érzem, oh érzem Uram! hogy engem is, már alkotásomnál fogva, nemesak létele, de, *magassabb életre hívott el* atyai jószágod! . . .

Oh mindenható szeretet! ki ily végtelen kegyelemre méltattál, segélj meg e mai nap folyamán is, melyre kegyelmed felvirasztott, hogy szabad akaratommal vissza ne éljek. Adj erőt, hogy a földiség szenvedelmén uralkodni tudhassak; a tökéletességben előhaladjak; a könyörületességet gyakorolhassam; a jótettekben el ne fáradjak; akarodat megértssem; parancsolataidnak lelkiösmeretesen engedelmeskedjem; kötelességeimet hiven végezzem; panasz, zugolódás, illetlen szó ajkaimat ne fertőztesse; a test, vér, világ, vágyak és óhajok — a bűn utaira ne esábíthassanak; a hiúság és kevélység — lelkem szentebb szárnyalásait ne gátolhassák s a föld porába le ne vonhassák.

Oh segélj, segélj meg jó Istenem! hogy a megújult nappalal én is megújulhassak s *azt a tökéletes életet*, melyre isteni jószágod atyai kegyelemmel méltatott, gyermeki hálaiból: *legalább megköszönthessem*. Amen.

XX. Esti.

Ellankadtak gyenge tagjaim e mai nap fáradalmaiban, de mielőtt álomra hunynám le szemeimet, összeszekulesolt kezeimmal együtt felemelem hozzád oh örök szeretet Istene, ki erőt, kitartást és segédelmet adtál kötelességeim teljesítésére! mert édesebb az álom, nyugtatóbb a pihenés, bátorságosabb az öntudat, ha neked hálákat adva, oltalmadért esedezve, gondviselésed karjain szenderülök el.

Atyám! te mindenható vagy: mindeneket te alkottál és te mutattad ki teremtményeid számára a *tért*, a melyen fáradozniok kell és a *munkát*, a melyet elvégezni kötelesek nékiek adott erők és tehetségek mértéke szerint.

Atyám, te jó vagy! Jutalmat adsz a hiven munkálkodóknak — a földi életben előmenetelt, aggodalom nélküli megelegedést a kevéssel is, — a jövő életben pedig *az örök élet koronáját*. . .

Erőtelenységem, a mely miatt e mai napom kötelességeit nem végezhettem el oly pontosan, mint a hogy elhatározott törekvésem volt: részesüljen elnézésben kegyelmed színe előtt.

Te ösmered szándékomat, mely vezérelte szívem érzéseit, lelkem gondolatait és kezeimnek minden igazságos eselekedeteit: azért nem félek, nem rettegek, nincs a mi vádoljon — mert a mi fogatkozás van mai napomban, a te atyai gyámolításod mellett is, az gyengességem következménye.

Uram! nyugtasd meg lelkiösmeretemet kegyelmed helyben-

hagyásával, hogy a pihentető álom által megújulva — új erővel kezdhessek félbehagyott kötelességeim teljesítéséhez a holnap felderültével.

Az éjszakának veszélyei aggodalommal háborítanak nyugodalmamat, ha a te gondviselésed nem örködnék felettem. Az álom halálra zárhatná le szemeimet; a rossz akarat kárt, fájdalmat okozhatna; a bűn vakmerően törvényt tapodva romlásomra törhetne, — de te, *mint egy őrszellem*, ha javamra jónak látod, — örömmel derited reám napodnak áldott világát, hogy felnyitott szemeimmel gyönyörködhessek annak sugáraiban; megoltalmazsz véletlen csapásoktól s a bűn emberét megállítod vakmerő elhatározásában, hogy örülhessek a létel édességének s halálat adhassak atyai oltalmadért.

Benned bizom azért én gondviselő Istenem! Ha te velem vagy: semmi sem árthat nekem; *ha tenem őrizesz, hiába vigyáznak az őrizők.* (127. Zsolt.)

Terjeszd ki a te gondviselésednek karjait, hogy oltalmazzanak meg engemet a gonosztól; hatalmas, mint egy erős kővár, üleljen engem körül, hogy az én erőtlenségemben megdicsőülhessen a te mindenhatóságod; kegyelmed, mint egy pihentető nyoszolya ringassa el fel-felriadó lelkiösmeretemet, hogy atyai gondviselésed édes hitében és jóságában háborítatlan legyen nyugodalmam, örvendetes legyen felébredésem!

Atyám! légy az én őriző pásztorom, az én gondviselő Istenem! Amen.

XXI. Esti.

Feléd, feléd száll hozzád sóvárgó lelkem a nap hanyatlásával én gondviselő Istenem! Mint az elfáradt galamb tanyát keres, hogy szerettei édes körében megnyugodhasson: én is csak nálad, csak benned lelem fel azt a nyugalmat, mely esőndes álomba, mennyei szent békébe ringat, mely új erőt ad az élet további küzdelmeire.

Kihez is mennék máshoz rajtad kívül oh egy igaz Isten?!

Szívem békéjére, lelkem nyugalmára van mindenekelőtt szükségem, hogy az éj, az álom pihenést adhasson. Csak a te helybenhagyásod, a te elismerésed nyugtathatja meg lelkiösmeretem hánykódását.

Uram! kegyelmedért esedeztem e nap reggelén, kegyelmedért esedezem e nap alkonyán is; gyengeségeim és gyarlóságaim miatt ne rejtsd el a te bűnboesátó irgalmasságodat, téged szerető gyermekedtől.

Boesáss meg, ha vétkeztem; alázz meg, ha kevély, vagy ön-bizott voltam; dorgálj meg, ha szent parancsolataid útjáról letértem; szégyeníts meg, ha az erény virágait megtapostam. Te láttad, te tudod, te ösmered szent elhatározásaim törekvéseit: azért bűnceim feletti bánkódásaimat — vedd megtérésem jeléül.

Oh édes Istenem! ha még egy nap fáradalmi után sem hunyhatom le szemcimet nyugodtan, ha lelkiösmeretem vádat emel ellenem — miként hunyhatnám le, ki tudja mily hamar, a halál álmára, egy élet ezer kísértései után, ha önérzettel nem mondhatom: *Atyám! a munkát, melyet reám bíztl, elvégeztem?!*

Pedig minden nap közelebb hozza halálom óráját. Minden nap hanyatlásával egy-egy lépést teszek közelebb a sir éjjeléhez és még is hányszor feledem ezt el az élet hiábavalóságainak árjai közt. Érzem, hogy rám is az enyészeti éjjele vár! Itt kell hagynom mindent, a mi e világhoz esatolt.

Időhöz kötött a kedvesség; hervadandó a szépség; hiábavaló a gazdagság; tünedékeny a diésőség. A szem sugárai meghomályosulnak, az ajkak mosolya elenyész, a hajszálak megfehérednek — minden szépség, minden nagyság rommá . . . földdé vál . . . Az enyészeti, a mulandóság, a sir mindent visszavesz . . . *földből letünk, földdé leszünk.*

Rettenetes a mulandóság gondolata, de böleseségre vezérlő.

Emlékeztess azért oh Istenem halálom órájára is, hogy ha napokat adsz még kegyelmedből napjaimhoz, minden este eljöttével bölesebb lehessen s az élet tűnő árnyai között ne feledkezsem meg lelkem drága kineseiről, melyek az életben szent békét, nyugodalmat, a jövő életben pedig üdvösséget adhatnak. *Uram! taníts, hogy tudhassam az én napjaim számát s járhattak böles szívedel előtted.*
Amen.

RÉDIGER GÉZA.

Pusztá templom.

Felöltlik im, a dombtetőn,
A mint a vonat elrohan,
Egy gubbaszkodó, elhagyott,
Egy pusztá templom komoran.

Imára nem esendül harang,
A mohos torony hallgatag.
Seregestül fészket talál
Beme a esóka, a galamb.

Nem száll belőle égre föl
Az ájtatos nép éneke.
Szavára böles papoknak itt
Nem hallgat immár senki se.

Ajtaja esukva, nem nyílik
Rozsdás závára föl soha.
Környékén dudva, nem vezet
Barátságos ösvény oda.

Hős Hunyadynek építetté,
Nagy lelke tudta, hogy miért.
De satnya, velőtlen utód
Megtartani már rá nem ért.

Pusztult a templom és vele
Elpusztult ott az ős tanyán,
Elpusztult, züllött a magyar,
És ellenség sarjadt nyomán.

VERSÉNYI GYÖRGY.